

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy osoby fizyczne i prawne – uczestniczące we wprowadzaniu do obrotu substancji sklasyfikowanych w taki sposób, że udział ten stanowi czyn zabroniony, podlegający karze na podstawie art. 2 ust. 1 zdanie prowadzące i lit. d) decyzji ramowej 2004/757⁽¹⁾ – należy uznać za „podmioty gospodarcze” w rozumieniu art. 2 lit. d) rozporządzenia nr 273/2004⁽²⁾?

Jeśli odpowiedź na pytanie pierwsze będzie twierdząca:

- 2) a. Czy zachowania podmiotu gospodarczego, o których mowa w pytaniu pierwszym, stanowią „okoliczności” w rozumieniu art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 273/2004?
- b. Czy zachowania takie jak odbiór, przewóz i składowanie substancji sklasyfikowanych stanowią „okoliczności” w rozumieniu art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 273/2004, jeżeli nie mają one na celu dostarczenia tych substancji osobie trzeciej?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2004/757/WSiSW z dnia 25 października 2004 r. ustanawiająca minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami, Dz.U. 2004, L 335, s. 8.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych, Dz.U. 2004, L 47, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Noord-Holland, zittingsplaats Haarlem (Niderlandy) w dniu 21 grudnia 2021 r. – Nokia Solutions and Networks Oy/Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Eindhoven

(Sprawa C-809/21)

(2022/C 138/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Noord-Holland, zittingsplaats Haarlem

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nokia Solutions and Networks Oy

Druga strona postępowania: Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Eindhoven

Pytanie prejudycjalne

Czy naruszenie prawa Unii jako przesłanka roszczenia o odsetki, które Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wywodzi z prawa Unii, występuje również wtedy, gdy na skutek kontroli po przywozie zgłoszeń celnych złożonych po dniu 1 maja 2016 r. organ państwa członkowskiego ustali należność celną z naruszeniem wiążących prawnie przepisów prawa Unii, a sąd państwa członkowskiego stwierdzi to naruszenie prawa Unii?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 28 grudnia 2021 r. – Vinal AD/Direktor na Agencija „Mitnici”

(Sprawa C-820/21)

(2022/C 138/17)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vinal AD

Strona przeciwna: Direktor na Agencija „Mitnici”

Pytania prejudycjalne

Jak należy interpretować art. 16 ust. 1 dyrektywy Rady 2008/118/WE⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG, w części, w której przewidziano w nim, że zezwolenie na otwarcie i prowadzenie składu podatkowego jest wydawane na warunkach, jakie organy mają prawo określić w celu zapobiegania wszelkim ewentualnym przypadkom uchylania się od opodatkowania lub nadużyciom; jaka powinna być treść tych warunków, przy uwzględnieniu konieczności osiągnięcia celów związanych z zapobieganiem przypadkom uchylania się od opodatkowania lub nadużyciom?

Jak należy interpretować zakaz dyskryminacji określony w motywie 10 preambuły dyrektywy 2008/118/WE?

Jak należy interpretować wskazane przepisy i czy powinny one być interpretowane w ten sposób, że przyznano w nich prawną możliwość określenia w prawie krajowym przepisów takich jak przepisy zawarte w art. 53 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 47 ust. 1 pkt 5 ZADS w zakresie, w jakim w tych ostatnich przepisach przewidziano cofnięcie zezwolenia bezwarunkowo, na przyszłość, bezterminowo i bez ograniczenia w czasie – obok kary nałożonej już za ten sam czyn?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego (Dz.U. 2009, L 9, s. 12).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessischen
Verwaltungsgerichtshofs (Niemcy) w dniu 24 grudnia 2021 r. – TE, RU, reprezentowana przez
przedstawiciela ustawowego TE/ Stadt Frankfurt am Main**

(Sprawa C-829/21)

(2022/C 138/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Hessischen Verwaltungsgerichtshofs

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TE, RU, reprezentowana przez przedstawiciela ustawowego TE

Strona przeciwna: Stadt Frankfurt am Main

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy § 38a ust. 1 Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz) [ustawy o pobycie, działalności zarobkowej i integracji cudzoziemców na terytorium federalnym (ustawy o pobycie), zwanej dalej „AufenthG”], który zgodnie z prawem krajowym wykląda się w ten sposób, że rezydent długoterminowy, który zmienia państwo pobytu, musi posiadać status rezydenta długoterminowego w pierwszym państwie członkowskim również w momencie odnowienia dokumentu pobyтового, jest zgodny z przepisami art. 14 i nast. dyrektywy 2003/109/WE⁽¹⁾, zwanej dalej „dyrektywą 2003/109”, które stanowią jedynie, że rezydent długoterminowy ma prawo do zamieszkania na terytorium państw członkowskich innych niż państwo, które przyznało mu status rezydenta długoterminowego, na okres przekraczający trzy miesiące, jeżeli spełnione są warunki określone w rozdziale III tej dyrektywy?
- 2) Czy zgodnie z przepisami art. 14 i nast. dyrektywy 2003/109 organ do spraw cudzoziemców rozpoznający wniosek o odnowienie dokumentu pobyтового na podstawie § 38a ust. 1 AufenthG, jeżeli spełnione są pozostałe warunki odnowienia z ograniczonym okresem ważności i cudzoziemiec w szczególności posiada stałe i regularne dochody, jest uprawniony do ustalenia ze skutkiem w postaci utraty przez cudzoziemca prawa do pobytu, że cudzoziemiec ten w międzyczasie, a więc po przeprowadzeniu się do drugiego państwa członkowskiego, utracił status prawny rezydenta długoterminowego w pierwszym państwie członkowskim zgodnie z art. 9 ust. 4 pkt 2 dyrektywy 2003/109? Czy stan istotny dla rozstrzygnięcia określa się na moment ostatniej decyzji organu, ewentualnie ostatniego orzeczenia sądu?
- 3) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytania pierwsze i drugie:

Czy na rezydencie długoterminowym spoczywa ciężar dowodu co do tego, że przysługujące mu prawo do pobytu rezydenta długoterminowego w pierwszym państwie członkowskim nie wygasło?

W przypadku odpowiedzi przeczącej: czy sąd lub organ krajowy są uprawnione do badania, czy wygasł wydany rezydentowi długoterminowemu dokument pobytowy z nieograniczonym okresem ważności, czy też byłoby to sprzeczne z wynikającą z prawa Unii zasadą wzajemnego uznawania decyzji organów?